

supliment **Oberliht**

http://www.oberliht.org.md
mai 2008

Cronicile lui Popescu

“Odată cu trasarea primei frontiere, umanitatea a luat în stăpînire pămîntul. Întreaga istorie universală nu e decît prelungirea acestei prime frontiere, nu e decît deposedarea continuă a mea, a ta și a lui, formarea tot mai accentuată a relațiilor *eu și tu* pornind de la haosul nedefinit al lui *asta*”.
– Franz Rosenzweig

Ansamblul mesajelor reunite în această carte, marea parte din care au fost transmise prin intermediul unui telefon mobil, atestă călătoria pe bicicletă prin mai multe țări din Europa pe care artistul Ghenadie Popescu a întreprins-o în perioada mai – iulie 2006. Primul mesaj datează din 20 mai orele 17:36, cînd artistul se afla încă la Chișinău, capitala moldavă, în așteptarea vizei care i-ar permite trecerea frontierei celei mai apropiate, aflate la mai puțin de 100 kilometri, care separă Moldova de România și de Europa. Această așteptare se va prelungi încă două săptămîni, săptămîni în cursul cărora artistul se hotărăște să reviziteze acest spațiu familiar pe care îl constituie orașul Chișinău și împrejurimile sale și care începînd cu al doilea mesaj pare să ascundă un sentiment de instrăinare, oscilînd între memorie istorică și realitate politică. Chiar din această suprapunere demarează proiectul artstului, care repetă și prelungește seria călătoriilor pe bicicletă începute din jumătatea anilor 90, în timp ce Moldova, abia proclamată și recunoscută independentă, asistă la deschiderea frontierei occidentale. Astăzi, această frontieră s-a închis, a devenit aproape de netrecut odată cu intrarea României în Comunitatea Europeană și consolidarea măsurilor de control al fluxului migrator impus de Uniune. Astăzi, Moldova este un spațiu izolat, acest “în afară” al Europei care nu trasează doar o limită geografică, ci relevă în același timp o ruptură ideologică, trecerea dintr-o Europă gîndită a fi un spațiu de liberă circulație culturală într-o Europă care se afirmă din ce în ce mai mult ca o entitate geopolitică. Și acest teritoriu delimitat de aceste noi frontiere etanșe, este pentru Ghenadie Popescu în primul rînd un spațiu altruist, în același timp inaccesibil și visat, e o urmă uitată a stadionului din Chișinău devenit în viziunea lui o metaforă pentru Europa. Astfel, prin această mișcare circulară pe care o demarează, mergînd pe bicicletă în jurul stadionului în decursul a mai multor zile, ceea ce înseamnă prin gestul însuși, trasarea unui cerc, artistul pare să descrie și să >>>

« Avec le tracé de la première frontière, l'humanité prit possession de la terre. Toute l'histoire universelle n'est que le prolongement de cette première frontière, n'est que l'empiètement permanent du mien, du tien et du sien, la formation toujours plus prégnante des relations *je et tu*, à partir du chaos indifférencié du *ça*. »
– Franz Rosenzweig

L'ensemble des messages réunis dans ce livre, dont l'essentiel a transité via un téléphone portable, documente le voyage à vélo à travers plusieurs pays de l'Europe que l'artiste Ghenadie Popescu réalise entre les mois de mai et juillet 2006. Le premier de ces messages est daté du 20 mai à 17h36, alors que l'artiste se trouve encore à Chisinau, la capitale moldave, dans l'attente des visas qui lui permettront de franchir la frontière toute proche, à peine cent kilomètres, qui le sépare de la Roumanie et de l'Europe. Cette attente se prolongera encore deux semaines, deux semaines au cours desquelles l'artiste entreprend de revisiter cet espace familier que constituent pour lui la ville de Chisinau et ses alentours, et qui, dès le deuxième message, semble déjà recouvrir un caractère d'étrangeté, pris entre mémoire historique et réalité politique. Car c'est bien au cœur de cette stratification que s'inscrit le projet de l'artiste, qui réitère et prolonge une série de voyages à vélo entrepris dès le milieu des années quatre-vingt-dix, alors que la Moldavie, tout juste proclamée et reconnue indépendante, voit s'ouvrir sa frontière occidentale. Aujourd'hui, cette frontière s'est refermée, est devenue même, depuis l'entrée de la Roumanie dans la Communauté européenne et le renforcement des mesures de contrôle du flux migratoire imposées par l'Union, presque infranchissable. Aujourd'hui, la Moldavie est cet espace au-dehors, cet ailleurs de l'Europe dont elle trace non seulement la limite géographique, mais révèle la rupture idéologique, le passage d'une Europe envisagée un comme espace de libre circulation culturelle à une Europe qui s'affirme de plus en plus comme une entité géopolitique. Et ce territoire confiné à l'intérieur de ses frontières nouvelles et nouvellement étanchéifiées, c'est d'abord pour Ghenadie Popescu une espace altruiste, à la fois inaccessible et fantasmée, c'est cette piste désertée d'un stade de Chisinau devenue pour lui une métaphore pour l'Europe. Là, par le mouvement circulaire qu'il amorce, tourner à vélo autour du stade des jours durant, c'est-à-dire par son geste même, tracer un cercle, l'artiste semble décrire et signaler ce qui tout à la fois isole et >>>

12/06/2006 15:27

țara: România
oraș:

-----început de mesaj-----

40 km pînă la Cluj. Merg încet. Multe dealuri. Vînt în față. Satele-s aproape pustii. Bătrînii salută primii.

-----sfîrșit de mesaj-----

13/06/2006 19:05

țara: România
oraș:

-----început de mesaj-----

Ieri la Mociu am fost atacat de 3 cîini. Unul a fost trăsînit de o mașină din spate. A rămas viu. Amintiri? Remușcări?

-----sfîrșit de mesaj-----

semnaleze ceea ce în același timp izolează și exclude: o dublă mișcare de integrare și excludere simptomatică al elanului naționalist. În alți termeni, este vorba aici, “într-o Europă unde peisajul e numai tribune și scaune, iar drumul e de cauciuc”¹ despre necesitatea de a-ți pune întrebări referitoare la ceea ce înseamnă limite, semnificația termenului “în afară” sau “alteritate” în procesul elaborării unei comunități și în formarea subiectivă. Pe ce se bazează de fapt afirmarea unei identități naționale și cum, în interiorul unui corp social astfel înființat, să te revendici ca fiind subiectiv și singular?

Putem considera identitatea națională – presupunînd – un “dispozitiv” în sensul urmărit de Giorgio Agamben în eseuul său recent Ce este un dispozitiv? Un dispozitiv este astfel “tot ceea ce are, într-un fel sau altul, capacitatea de a captura, orienta și determina, de a intercepta, de a modela, de a controla și de a determina gesturile, comportamentul și conduita, opiniile și discursurile ființelor vii.”² În alți termeni, el este cel care determină orice acțiune sau cuvînt, adică modul prin care fiecare are comunică și se expune: din acest punct de vedere, subiectul este ceea ce rezultă din “juxtapunere între ființe și dispozitive” și nici o identitate nu precedă această relație. Conceptul foucaldian de supunere desemnează în același timp procesul prin care ne subordonăm unei puteri și devenim subiecți. Din acest motiv Agamben poate considera dispozitivul un vector esențial în transformarea exercitării puterii analizate de Michel Foucault: trecerea de la o formă centralizată și localizată a puterii care acționează asupra subiectului (suveranitate) la o putere constitutivă acționînd prin organizarea însăși a acestuia (guvernare). Pornind de la această definiție a puterii ca “mod de a acționa asupra acțiunilor celorlalți”, Foucault demonstrează că nu ar exista o relație de putere decît între “subiecți liberi atîta timp cît sînt liberi”, pentru că nici o forță nu poate fi exercitată fără “adversar” sau “adversitate”, și nu poate exista adversitate fără recunoaștere de sine. Guvernarea, sau “economia politică”, se va finaliza prin producerea și susținerea unui subiect acționînd precum o condiție prealabilă exercitării puterii și un ansamblu de strategii diferite pe care Agamben le numește, după Foucault, “dispozitiv”. Ori, dacă, pentru a funcționa ca o mașină de guvernare, orice dispozitiv trebuie să permită producerea unei subiectivizări, el trebuie de asemenea să permită și producerea a cel puțin unei desubiectivizări. Evocînd exemplul confesiunii, Agamben demonstrează că prin intermediul dispozitivului penitențial, un nou subiect se recompune și se formează prin negarea unui vechi “eu” păcătos. De asemenea, formarea identității naționale presupune ca cetățenii, pentru a se constitui ca atare, încetează a se identifica cu alte figuri sociale anterioare. Astfel spus, nici un dispozitiv nu produce o identitate stabilă: astfel, penitentul ca și cetățeanul nu vor înceta de a rearticula identitățile noi în raportul cu ei înșiși sau cu ceilalți, fără a se reduce vreodată, în acest caz, ei ar risca de a se închide într-o identitate nu doar artificială dar și ideologică – naționalismul se naște astfel din refuzul de a se confrunta cu această instabilitate. Astfel tocmai din recunoașterea acestei identități mereu inexacte se naște dispozitivul și poate apărea momentul de rezistență pe care acest dispozitiv îl mobilizează și nu îl imobilizează.Ghenadie Popescu nu exprimă altceva cînd evocă domino-ul disputei referitoare la rezistență: “Colegii nu sunt de acord cu călătoria ca rezistență. Unul zice că-s nebun. Spune că rezistența trebuie depusă în economia națională.” Ori, economia, care trebuie înțeleasă aici, în accepție modernă, că

14/06/2006 15:32
<div> <div>țara: Magyarország</div> <div>oraș:</div> </div>
-----Inceput de mesaj-----
<p>Drum perfect, în părți mlaștini, în față vînt, sus nori, în spate România.</p>
-----sfîrșit de mesaj-----

repartiția bogățiilor și producției de bunuri din cadrul unui spațiu dat, nu ar putea fi obiectul unui atac întrucît nu poate fi separată de ansamblul mecanismelor care o susțin. Ea s-a dezvoltat ca “stiință și tehnică de guvernare” pornind de la aceste proce-se de subiectivizare și desubiectivizare, care sînt motorul ei principal.

^[1] Extras din Cronicile lui Popescu

^[2] Giorgio Agamben, Qu'est-ce qu'un dispositif ?, Rivages poche, Dijon, 2007, p. 31.

Lore GABLIER | text
Cristina STOENESCU, Marius IANUȘ | traducere
Ghenadie POPESCU | fotografii, cronici

Cîte varietăți de ceaiuri știi să prepari?	să-l întreb dacă nu cumva a căzut din copac)
Una singură – CEAI.	V.Ț.: <i>Bănuiesc că multă lume ar vrea să știe.</i>
-----	(Ghenadie ridică din umeri)

(am intrat în atelierul lui Ghenadie POPESCU să-i cer un interviu. ne-am așezat la un ceai de coacăză. cîinele Naida stătea în pragul ușii și bătea bucu-uros din coadă. mă uitam la cărțile de pe rafturi și mai sorbeam cîte o gură de ceai. ceaiul era foarte gustos...)

V.Ț.: *Ghenadie, ce mai măninci astăzi?*
G.P.: Dimineața – un terci din fulgi de ovăz cu usturoi verde, un ceai din crenguțe de vișin, la amiază un borș roșu acru și mazăre fiartă cu o pirjoală, iar diseară poate un ceai cu vre-un film de David Lynch sau Flaherty.

V.Ț.: *Vopsea de ulei?*
G.P.: Nuuuuuuuuuuuuu. Doar mai miros cîteodată, cînd mă contrazic cu colegii. Mă relaxează.

(brusc mă sună TERENCE, află că stau cu Ghenadie la un ceai. are și el o întrebare)

V.Ț.: *Pe cînd o expoziție în duet cu TERENCE?*
G.P.: Expoziție? Cu TERENCE avem de făcut un film!

(între timp mai sorbim cîte o gură de ceal...
Ghenadie îmi spune că se aștepta

23/06/2006 15:44
<div> <div>țara: Italia</div> <div>oraș:</div> </div>
-----Inceput de mesaj-----
<p>Tras. 14. Prin multe localități trecute am observat un stil femeiesc de a căra torbe mari. E ceva cunoscut. Așa cară la noi femeile. Poate-s chiar de la noi. Fiecare cu drumul său.</p>
-----sfîrșit de mesaj-----

exclue : un double mouvement d’intégration et d’exclusion symptomatique de l’élan nationaliste. En d’autres termes, il s’agit bien ici, « au milieu d’une Europe faite de tribunes et de sièges, sur cette route de caoutchouc », de s’interroger sur ce que représentent les marges, ce qu’est le dehors, sur la signification de l’altérité dans le processus d’élaboration d’une communauté et dans la formation subjective. Sur quoi, en effet, repose l’affirmation d’une identité nationale et comment, à l’intérieur de ce corps social ainsi institué, se revendiquer en tant qu’être subjectif et singulier ?

On peut considérer l’identité nationale – en tant que présupposé – comme un « dispositif » au sens où l’entend Giorgio Agamben dans son récent essai Qu’est-ce qu’un dispositif ? Un dispositif est ainsi « tout ce qui a, d’une manière ou d’une autre, la capacité de capturer, d’orienter, de déterminer, d’intercepter, de modeler, de contrôler et d’assurer les gestes, les conduites, les opinions et les discours des êtres vivants. »² En d’autres termes, il est ce qui conditionne toute action ou parole, c’est-à-dire ce par quoi chacun se communique et se révèle : de ce point de vue, le sujet est ce qui résulte du « corps à corps entre les vivants et les dispositifs » et aucune identité n’est antérieure à cette relation. On ne saurait ici s’approcher davantage du concept foucaldien d’assujettissement, lequel désigne à la fois le processus par lequel on devient subordonné à un pouvoir et le processus par lequel on devient un sujet. Et c’est pourquoi Agamben peut considérer le dispositif comme un vecteur essentiel dans la transformation de l’exercice du pouvoir qu’analyse Michel Foucault : le passage d’une forme de pouvoir centralisé et localisé qui agit sur le sujet (souveraineté) à un pouvoir constitutif agissant par la formation même du sujet (gouvernement). S’appuyant sur cette définition du pouvoir comme « mode d’action sur les actions des autres », Foucault montre qu’il ne saurait y avoir de relation de pouvoir qu’entre « sujets libres, et en tant qu’ils sont “libres” », car nulle force ne peut s’exercer sans « adversaire » ou « adversité », et il n’y a d’adversité sans reconnaissance de soi. Le gouvernement, ou « économie politique », aura donc pour fin la production et le maintien d’un sujet agissant comme condition préalable à l’exercice du pouvoir, et pour moyen un ensemble de stratégies diverses qu’Agamben nomme, à la suite de Foucault, « dispositif ». Or, si, pour fonctionner comme machine de gouvernement, tout dispositif doit permettre la production d’une subjectivation, il n’en procède pas moins d’un processus de désubjectivation. Évoquant l’exemple de la confession, Agamben montre qu’à travers le dispositif pénitentiel, un nouveau sujet se recompose et se forme par la négation d’un ancien « moi » pécheur. De même, la formation de l’identité nationale suppose que le citoyen, pour se constituer comme tel, cesse de s’identifier à d’autres figures sociales antérieures. Cela dit, aucun dispositif n’engendre une identité stable : aussi, le pénitent comme le citoyen n’auront de cesse de réarticuler leurs identités nouvelles dans leur rapport à eux-mêmes et aux autres, sans toutefois ne jamais s’y réduire, auquel cas, ils risqueraient de se forclore dans une identité non seulement factice, mais idéologique – le nationalisme naît ainsi du refus de se confronter à cette instabilité. C’est donc dans cet écart, par la reconnaissance de cette identité toujours inexacte qu’engendre le dispositif, que peut émerger le moment de la résistance que ce dispositif, précisément, mobilise, et non pas immobilise. Ghenadie Popescu n’exprime rien d’autre lorsqu’il évoque cette partie de domino au cours de laquelle survient une dispute à propos de la résistance : « Mes collègues récusent l’idée qu’un voyage puisse être un acte de résistance. L’un d’eux me dit que je suis fou. Pour lui, la résistance c’est d’abord s’attaquer à l’économie nationale. » Or, l’économie, qu’il faut ici comprendre dans son acception moderne comme la répartition

30/06/2006 17:09
<div> <div>țara: Italia</div> <div>oraș: Pisa</div> </div>
-----Inceput de mesaj-----
<p>Am în față turnul înclinat. Multă lume. Toți pozează cu turnul în spate. E un defect constructiv. Dar e frumos defectul. uh!</p>
-----sfîrșit de mesaj-----

des richesses et la production des biens à l’intérieur d’un espace donné, ne saurait en soi faire l’objet d’une attaque, car elle ne peut être séparée de l’ensemble des mécanismes qui la sous-tendent. Et en premier lieu, des processus de subjectivation et désubjectivation à partir desquels elle s’est développée en tant que « science et technique de gouvernement », et qui en sont le moteur principal.

^[1] Extrait de Les Chroniques Popescu.

^[2] Giorgio Agamben, Qu'est-ce qu'un dispositif ?, Rivages poche, Dijon, 2007, p. 31.

Lore GABLIER texte Ghenadie POPESCU photographies, les chroniques	
How many varieties of tea you can you cook?	Ghenadie says he was expecting me to ask him whether he felt down from the tree)
One single tea – TEA.	V.Ț.: <i>I suppose many people would like to know...</i>
-----	(he shakes his shoulders)

(I entered the studio of Ghenadie POPESCU to take him an interview. we sat down for a black currant tea. the dog called Naida was looking through the doorway and wagging its tail joyfully. I was looking at the books arranged on the stands and gloating over the tea. it was so tasteful...)

V.Ț.: *How are you doing? What do you eat these days?*
G.P.: Porridge with green garlic and a cherry branch tea for the breakfast, a sourish borsch and boiled peas with a minced meat roll for lunch, and for today’s evening I will probably have a tea while watching a movie by David Lynch or Flaherty.

V.Ț.: *How about oil paint?*
G.P.: Noooooooooooo. I just smell it from time to time, when debating with my fellows. It makes me feel on ease.

(I suddenly receive a call from my man TERENCE who finds out that we both are drinking tea. he’s got a question for Ghenadie too)

V.Ț.: *When will we get TERENCE together with you in one exhibition?*
G.P.: An exhibition? With TERENCE we have to shot a movie first!

(in the meanwhile we both are gloating over the tea...
The interview was realized by **Vadim ȚIGANAȘ**
14.05.2008, Chișinău

02/07/2006 18:05
<div> <div>țara: Italia</div> <div>oraș: Genoa</div> </div>
-----Inceput de mesaj-----
<p>Tras. 1. Simt că mă acopăr cu ceva. Poate că-i rapăn, dar poate că nu.</p>
-----sfîrșit de mesaj-----

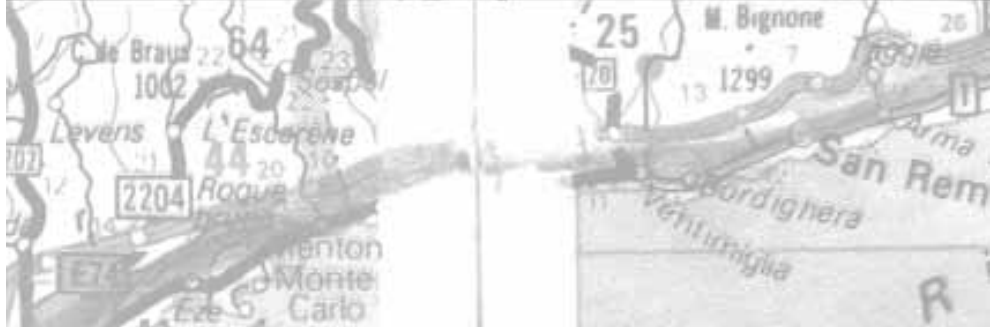
03/07/2006 08:50

țara: Italia
oraș:

-----inceput de mesaj-----

Tras.1. Dormisem bine noaptea. Mă trezisem și nu-mi era clar ce-i cu mine. Am pornit la drum. Munții și marea. Poate plictisi și asta? Vreau ceai din pojarăniță.

-----sfirșit de mesaj-----

04/07/2006 14:27

țara: Franța
oraș: Menton

-----inceput de mesaj-----

Prima localitate franceză. Am cheltuit 26 de zile pînă aici. Mi-am ros jumate de fund. Am băut apa și m-au lătrat cîinii din 6 țări. Am descoperit dispariția lingurii. O să mănînc ca chinezii cu bețișoare. Am spițe de rezervă.

-----sfirșit de mesaj-----

duminică, 18 mai 2008, ora 22:00 | BoozTime / str. 31 August 1989, nr. 117, Chișinău

electro, electronica, drum'n'bass, experimental

DJ / VJ set

triPhaze DE

triPhaze DE | DJ / VJ set, in the frame of CRONOGRAF festival

triPhaze shows that movies are not only to be perceived in cinema or on TV but can be enjoyed anytime and anywhere. It also demonstrates that a movie is not a finished product but can be transformed and adapted to a new context. triPhaze is a DJ and VJ at once. During his show pictures and music fuse into a unique content. Combining electric music, electronica and drum'n'bass with sequences from movies he creates a new audio/visual experience. triPhaze is working with experimental music, visual arts and photography, producing sound installations, non narrative experimental documentations and soundscapes in live cinema context. Furthermore he is the founder the music label *privatelektro* and a member of the famous *laptoporchester*. He has been performing all over the world in such places like: Gallery of Contemporary Art – Leipzig; Nextwave Festival 2004 – Australia; Saidye Bronfman Centre of the Arts – Montreal, Canada; Stuttgarter Filmwinter – Germany; Academy of Visual Arts – Leipzig; Gwangju Biennale - South Korea, etc.

The project is organized by the Union of Fine Artists of Republic of Moldova / Projects Department in tight collaboration with Robert Bosch Foundation, Germany | contact: vanja.savic(at)arta.md, us.vladimir(at)arta.md

triPhaze DE | DJ / VJ set, în cadrul festivalului CRONOGRAF

triPhaze demonstrează că filmul poate fi perceput nu numai în sala de cinema sau televiziune, dar oriunde și oricînd, că filmul nu este un produs finit, dar că poate fi transformat și pus într-un nou context. triPhaze este DJ și VJ în același timp. În timpul prezentării lui imaginile și muzica fuzionează într-un conținut unic. Combinînd muzica electro, electronică și drum'n'bass cu secvențe din filme, el crează o experiență audio/video nouă.

triPhaze lucrează cu muzica experimentală, arte vizuale și fotografia, produce instalații audio, documentare experimentale non-narative și soundscapes în context "live cinema". Deasemenea, este fondatorul casei de discuri *privatelektro* și membru al renumitului *laptoporchester*. triPhaze a dat reprezentații în toată lumea, în locuri ca: Galeria de Artă Contemporană – Leipzig; Nextwave Festival 2004 – Australia; Saidye Bronfman Centre of the Arts – Montreal, Canada; Stuttgarter Filmwinter – Germania; Academy of Visual Arts – Leipzig; Gwangju Biennale – Coreea de Sud etc.

Proiect organizat de Uniunea Artiștilor Plastici din Republica Moldova / Direcția Proiecte în strînsă colaborare cu Fundația Robert Bosch, Germania | contact: vanja.savic(la)arta.md, us.vladimir(la)arta.md

galeria mObilă

1 - 31 mai, 2008

Ivan TUDEK

<http://www.oberliht.org.md/GM.html>

Jocul s-a terminat?

cultura tinerilor, artă
și politici culturale

[Oberlist]

youth culture, arts
and cultural policies

Pentru abonare expediați un email la adresa ober@emdash.org cu subiectul 'abonare [Oberlist]' mai multe detalii aflați la: <http://idash.org/mailman/listinfo/oberlist>

If you wish to subscribe send an email to ober@emdash.org with the subject 'subscribe [Oberlist]' for more details go to: <http://idash.org/mailman/listinfo/oberlist>